

Comentaris de la Premsa al redòs de la mort del President Francesc Macià

la humanitat. El President és mort. En saludar la seva despulla gloriosa, amb tota l'amargura de la vida, si ens dssconsola la idea de perdre el seu cos, ens aferrem a la convicció de conservar la seva exemplaritat i l'obra que deixa iniciada.

Obra de cabdill, d'idealista, de conductor. Obra d'un home que passà per la vida i que deixà rastre del seu pas i llevar fecunda del seu ideal. Heus ací, sobre el túmul, la seva despulla. Ha entrat en el gran silenci del més enllà. Al seu davant l'engoixa tremenda d'aquesta hora voldria escapar del cor a crits. Sabem resistir, que a e'l no li plaïen llàgrimes de debilitat, sinó gestos de fortitut.

Macià es mort. Visca Catalunya!

La Jornada. Macià ha mort! La seva mort ha corregut de cor en cor, de poble en poble i avui tota la terra resta endolada i trista.

La pèrdua del Honorable President Macià és forta, dura irrepable, ho és per a Catalunya, ho és per nostre Partit que el tenia de cap de pare. Respectem la dolor col·lectiva d'aquesta hora i preparem-nos per a fer nos cada dia més dignes d'aquesta Catalunya tant estimada de l'Honorable President de la Generalitat Don Francesc Macià i Llusà.

La Publicitat. El dolor que sent Catalunya per la pèrdua del President Macià és sincerament com partit per nosaltres. Tots els catalans hem perdut fins a mai més un gran català que assolí la unió sentimental de tots els fills de la pàtria.

Mai com ara Macià no se'ns afigura com un home-símbol; visqué noblement i en morir esdevé un immortal.

Que les noves masses adquirides a la sagrada causa, al preu de sacrificis i neguit, i les noves que es vindran continuïnt construïnt, agermanades, una Catalunya cada

cop més gran i més ella mateixa. Amb aquest somni i amb aquesta fe haurà mort felix Macià, home símbol en vida, patrici exemplar en mort.

L'Opinió. En dir que desapareix d'entre nosaltres un nacionalista republicà d'esquerra elevat pel poble de Catalunya a la primera magistratura, quedarà expressat contundament el nostre dol per la terrible desgràcia. En aquest moment tristíssim de la història de nostra terra, no hi ha en nosaltres altre record que el de les qualitats innegables que integren la personalitat de Francesc Macià i dels serveis que ha prestat a la Pàtria.

Francesc Macià ja no hi és. La seva obra política, com la de tots els capdavanters de masses, resta lliurada a les disputes dels homes. La Història jutjarà amb una fredor que mai no sentirem els que l'hem volgut en el seu pas per Catalunya. Però en el més pregon de l'ànima de nostre poble quedarà gravada la figura d'aquest cavaller, d'aquest home finíssim i selecte, el cor del qual batejava fortament per tot el significués felicitat i prosperitat per als catalans.

La Veu de Catalunya. Francesc Macià és mort. Es mort el primer President de la Generalitat de Catalunya. N'hi ha prou amb anunciar aquest fet per a copsar-ne tota la importància històrica.

Hi hagué un moment durant la Dictadura que per una sèrie de circumstàncies concurrents que no es del cas analitzar ara, el seu nom podia aparèixer davant del món, el dia de Prats de Motlló, com la consciència civil de Catalunya. L'impuls sentimental d'aquell moment donava al moviment revolucionari que es covaba durant els darrers temps de la Monarquia, el col·locaren en una situació privilegiada en advenir el canvi de règim. La conjunció del seu nom amb la passió revolucio-

nària que enderrocava la Monarquia i instaurava la República li donà en aquells intants una posició protagonista que havia mantingut a través de tots els episodis laterals fins el moment de la seva mort.

Catalunya autònoma plora la desaparició del seu primer President.

L'Esquella de la Torratxa. Fou un símbol. En un moment de la nostra història, Catalunya encarnà en ell el seu ample crit de protesta i el seu desig de trencar amb el passat. Francesc Macià fou l'home que resumí un dia els ideals fecunds del nostre poble.

La Campana de Gràcia. El ferm lluitador que aconseguí la restauració de la Generalitat de Catalunya jau ja sota la terra, sota aquesta terra per la llibertat de la qual es lliurà en cos i ànima. L'home que féu nèixer en el cor dels desvalguts l'esperança d'un esdevenidor menys cruel, he estat vençut per la mort. El sembrador d'ideals ja no'ns menarà més a la victòria. Francesc Macià es mort. Catalunya, plena de dol, experimenta la punyent impressió del dissortat que pert el pare, guia i orientador de les seves accions.

Depositem damunt de la seva tomba una llàgrima sincera. Però fem un vot de seguir les seguir les seves petjades. I estem segurs que aquest serà l'homenatge més valuós que podrem oferir-li.

Per manca d'espai i per estar dedicat el present número a les eleccions municipals del 14, i a la memòria del mai prou plorat President D. Francesc Macià, deixem de publicar en el present número alguns treballs que ens foren tramesos per la seva publicació. Ho farem en el proper número.